

Arrest

nr. 96 468 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 6 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DERONNE, die loco advocaat B. VERCOUTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul etnie. U werd geboren op (...) te K.. Eind 2008 begon u een relatie met een klasgenote A. M.. Jullie waren ongeveer twee maanden samen tot 14 februari 2009. Na jullie breuk bleven jullie bevriend. Ergens eind 2009 begin 2010 werd u door een gendarme afgedreigd dat u A. niet meer mocht zien. Bij de campagne voor de verkiezingen in mei 2010 had u een ruzie met de moeder van A. omwille van uw politieke activiteiten voor de partij van Cellou Dalein Diallo. Op 20 juli 2010 verbrak u uw vriendschap met A.. Een vriendin van haar bemiddelde tussen jullie in juli 2010 en jullie werden opnieuw vrienden. Op vrijdag 6 januari 2011 ging u van K. naar Conakry en A. vroeg om met u mee te mogen gaan. Jullie vertrokken samen naar Conakry maar in plaats van op zondag diende u al op zaterdag terug te keren naar K.. A. keerde op zaterdag met u mee

terug. Ze vroeg u om bij u te blijven overnachten alvorens op zondag terug naar haar ouders te gaan. U stemde toe. Op zondag ging A. naar huis. Op maandag kwam een 'zus' van A. langs om te zeggen dat A. was opgenomen in het ziekenhuis omdat ze zich niet goed voelde en dat daar was vastgesteld dat ze zwanger was. Haar 'zus' vroeg u mee te gaan naar het ouderlijk huis van A. omdat haar ouders u wensten te zien. Bij haar ouderlijk huis ontstond een discussie met de ouders van A., die u had aangeduid als vader van haar kind. Haar vader, commandant M., belde de politie die u arresteerde. Uw moeder probeerde met behulp van uw oom, de chef van uw kwartier en imams te bemiddelen maar de politie liet weten dat ze niets konden doen zolang commandant M. niet akkoord was met uw vrijlating. Op 20 juni 2011, na een vijftal maanden, werd u vrijgelaten op voorwaarde dat u alle kosten voor A. zou betalen die voor haar de afgelopen zes maanden waren gemaakt. U stemde in en vertrok na uw vrijlating tot 1 juli 2011 naar M. B.. Bij uw terugkomst hoorde u dat A. was opgenomen in het ziekenhuis en dat ze niets voor haar konden doen. Er werd u gezegd een traditionele genezer te vinden die haar kon helpen. U vond een genezer die een medicijn maakte dat u aan A. liet geven door de chef van uw kwartier. Op 24 juli 2011 viel A. in de douche. Ze werd naar het ziekenhuis gebracht waar ze werd geopereerd. Haar kind werd doodgeboren en A. overleed die avond. Haar familie hield u verantwoordelijk voor haar dood en de dood van haar kind en kwam naar uw huis waar een gevecht uitbrak. U was niet aanwezig. U werd gebeld door een vriend en kwam naar huis. Tijdens de schermutselingen brak u uw hand. Het gevecht eindigde toen de gendarmes langskwamen. U en een vrouw uit de buurt die ook gewond was werden naar het ziekenhuis gebracht. Nog voor de artsen u konden behandelen werd u op de spoedafdeling meegenomen door militairen en naar het medisch centrum van het legerkamp in Samorouyah gebracht waar u werd verzorgd. Op 7 augustus 2011 verliet u het militair kamp. U ging naar een traditionele genezer omdat uw hand niet goed verzorgd was in het militaire kamp. Op 15 augustus 2011 keerde u terug naar K.. U vond thuis een convocatie op uw naam. De volgende dag meldde u zich aan bij de gendarmerie en werd u in hechtenis genomen. U bleef in detentie tot 19 maart 2012. Met behulp van uw oom en een militair werd u vrijgekocht. Op 24 maart 2012 verliet u Guinee. U kwam op 25 maart 2012 in België aan alwaar u op 26 maart 2012 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw relatie met A. M..

Op de vraag hoe lang jullie samen waren stelt u dat dit twee jaar was (CGVS gehoorverslag p. 9). Gevraagd wanneer uw relatie begon gaf u aan in 2008. Gevraagd naar een specifiekere datum antwoordde u december 2008 (CGVS gehoorverslag p. 9). Op de vraag wanneer jullie uit elkaar gingen stelde u dat dit in 2009 was. Opnieuw gevraagd naar een specifiekere datum gaf u aan dat dit was met Valentijn, op 14 februari 2009 (CGVS gehoorverslag p. 9). Erop gewezen dat jullie dan maar een kleine twee maanden een relatie hadden en geen twee jaar stelt u dat niet jullie relatie maar jullie vriendschap 2 jaar duurde (CGVS gehoorverslag p.9). Gevraagd waarom jullie vriendschap eindigde na twee jaar antwoordde u dat jullie vanaf toen geen seks meer hadden (CGVS gehoorverslag p. 9). Opnieuw gevraagd naar de reden waarom jullie geen vrienden meer waren stelt u dat u eind 2009, begin 2010 werd afgedreigd door een gendarme omwille van A. en dat voor u toen de vriendschap over was (CGVS gehoorverslag p. 9). Dit is echter slechts een jaar en geen twee jaar nadat jullie een relatie begonnen. Verder in het gehoor opnieuw gevraagd naar hoe lang jullie vriendschap duurde na de relatie gaf u aan dat dit tot juli 2010 was (CGVS gehoorverslag p. 11). Het feit dat u niet duidelijk kan aangeven hoe lang uw relatie en daaropvolgende vriendschap met A. duurde, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie met A. M..

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder aangetast door uw verklaringen over problemen die u gekend zou hebben omwille van uw relatie met A.. Zo verklaarde u eerst dat u eind 2009, begin 2010 werd afgedreigd door een gendarme omwille van het feit dat u bevriend was met A. (CGVS gehoorverslag p.9). Verder in gehoor gevraagd wanneer gendarmes u voor het eerste bedreigden omwille van A. gaf u aan dat dit in mei 2010 was (CGVS gehoorverslag p. 10). Het feit dat u dit incident niet duidelijk kan situeren in de tijd doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ook over het motief waarom A. u zou aanduiden als vader van haar kind legde u weinig overtuigende verklaringen af.

Op de vraag waarom A. u valselijk noemde als de vader van haar kind antwoordt u dat ze wist dat u alles kreeg wat u wou van uw oom (CGVS gehoorverslag p.12). Uw verklaring dat ze u aanduidde als de vader van haar kind uit financiële overwegingen staat echter haaks op de reden van jullie breuk. Zo verklaarde u dat A. een punt achter jullie relatie zette omdat ze een dure GSM van u wou maar dat u die niet cadeau wou doen (CGVS gehoorverslag p.10). Ook verklaarde u spontaan dat haar familie een financiële bijdrage van u eiste maar dat u die niet kon betalen omdat u niet werkte (CGVS gehoorverslag p.8). Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat u geen aannemelijke uitleg kan verschaffen waarom A., meer dan twee jaar na het einde van jullie relatie, u plots zou aanduiden als de vader van haar kind.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw detentie en de invloed van A.'s vader, commandant M..

Zo geeft u in uw spontane verklaringen aan dat u op donderdag 6 januari 2011 naar Conakry ging met A., dat u op zaterdag rond 18u terugkwam naar K., dat A. een nacht bij u bleef nadat u tot 12u-1u 's nacht bij Phare de Guinee hadden zitten praten. Op zondag ging A. rond 18u naar haar ouderlijk huis (CGVS gehoorverslag p5-6). De dag erna, op maandag 10 januari 2011, zou A.'s 'zus' bij u thuis langsgesproken zijn en zou u met haar meegegaan zijn naar haar ouders. Er zou een ruzie ontstaan zijn en u zou opgepakt zijn door de politie (CGVS gehoorverslag p.6-7). Als u echter verder in het gehoor gevraagd werd wanneer u de eerste keer werd opgepakt geeft u aan dat dit dinsdag 11 januari 2011 is (CGVS gehoorverslag p.12). Het feit dat u zeer gedetailleerde verklaringen kan geven over de dagen voorafgaande aan uw arrestatie maar geen eenduidige verklaringen kan afleggen over de dag waarop u gearresteerd werd doet verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw eerste arrestatie.

U verklaarde verder dat u eerste keer werd vastgehouden van 10/11 januari 2011 tot 20 juni 2011 op bevel van A.'s vader, commandant M.. Vervolgens verklaarde u dat uw familie, de chef van uw kwartier en imams van de buurt probeerden u vrij te krijgen maar dat de politie lieten weten dat u de zaak moest bespreken met commandant M. (CGVS gehoorverslag p.7). U verklaarde daarbij dat er geen klacht tegen u was ingediend maar dat u werd vastgehouden op bevel van commandant M. en dat hij de enige was die u kon vrijlaten (CGVS gehoorverslag p.7). Wat betreft uw tweede detentie van 16 augustus 2011 tot 19 maart 2012 verklaarde u dat u een convocatie thuis vond en u daarna aanmeldde bij de gendarmerie (CGVS gehoorverslag p. 9). U zou officieel in beschuldiging zijn gesteld omdat commandant M. een klacht had ingediend (CGVS gehoorverslag p.13). Ook stelde u dat u gehoord had dat men u wou laten veroordelen (CGVS gehoorverslag p.13). Met betrekking tot uw ontsnapping geeft u aan dat een militair aan uw oom zei dat de commandant iemand met veel macht was en dat u vermoord kon worden als u in de gevangenis bleef (CGVS gehoorverslag p.14). Er dient opgemerkt te worden dat het weinig logisch is dat commandant M. een klacht zou indienen tegen u vermits hij, zeggens uw eigen verklaringen, op simpel bevel u kon laten vastzetten en dat de politie noch de chef van uw kwartier of Imams uit de buurt uw vrijlating konden bewerkstelligen zonder zijn toestemming. Bovendien verklaarde u dat u vrijkwam met behulp van een militair die zei dat u vermoord kon worden als u in de gevangenis bleef. Deze verklaring staat echter haaks op uw verklaring dat commandant M. een klacht tegen u had ingediend en u wou laten veroordelen.

Ook dienen er bedenkingen gemaakt te worden bij uw opname in het medisch centrum van het militair kamp

U verklaarde dat u op 24 juli 2011, na de ruzie bij u thuis met familie van A., door gendarmes naar het ziekenhuis werd gevoerd (CGVS gehoorverslag p. 8). Eens daar werd u meegenomen door militairen die u naar de ziekenboeg van het militair kamp brachten voor verzorging. Na 15 dagen zou u uit het militair kamp ontslagen zijn (CGVS gehoorverslag p. 9). Op de vraag waarom de militairen u kwamen zoeken antwoordde u dat niet te weten (CGVS gehoorverslag p. 13). Gevraagd waarom ze u meenamen uit het ziekenhuis stelde u dat ze misschien dachten dat u zou vluchten (CGVS gehoorverslag p.13). Gewezen op het feit dat u na twee weken ontslagen werd uit de ziekenboeg van het militair kamp en gewoon naar huis kon komt u niet verder dan te zeggen dat u niet wist wat ze wilden (CGVS gehoorverslag p. 13). Dergelijk vage verklaringen komen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet ten goede.

Tenslotte legde u een aantal verklaringen af die tegenstrijdig zijn met uw eerdere verklaringen op de dienst Vreemdelingenzaken.

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u na de dood van A. werd gearresteerd op bevel van commandant M., dat hij uw hand brak, dat u naar het medisch centrum van het leger werd gebracht en daarna naar de gevangenis werd getransfereerd (vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken op 27.3.2012, verslag p.3). Op het CGVS stelt u echter dat u uw hand brak toen u viel tijdens een schermutseling met familieleden van A.. Haar vader zou daarbij niet aanwezig zijn geweest (CGVS gehoorverslag p.13). U zou daarna door de gendarmes naar de spoed van het ziekenhuis zijn gebracht. U zou daar zijn meegenomen door militairen en 15 dagen in het medisch centrum van het militair kamp verbleven hebben (CGVS gehoorverslag p.8-9). U zou op 7 augustus 2011 zijn ontslagen uit het medisch centrum en op 15 augustus bij u thuis een convocatie hebben gevonden van de gendarmerie. U zou zich de volgende dag, op 16 augustus 2011, hebben aangeboden en aangehouden zijn (CGVS gehoorverslag p.9). Gevraagd naar het grote verschil in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS komt u niet verder dan uw verklaringen voor de dienst Vreemdelingenzaken in twijfel te trekken (CGVS gehoorverslag p. p.14). Deze eenvoudige uitleg kan echter niet weerhouden worden gezien het feit dat u aan het begin van het gehoor voor het CGVS verklaarde geen opmerkingen te hebben over het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat u het verslag van dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertekend voor akkoord nadat het aan u werd voorgelezen. Er dient vastgesteld te worden dat uw gehele asielrelaas, zowel wat betreft uw relatie met A., uw detenties, alsook de motieven van A.'s vader, opgebouwd is uit tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan, wegens gebrek aan geloofwaardigheid, niet gesteld worden dat u aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u verklaarde dat u nooit enig document in eigen handen had toen u de grenscontrole in de luchthaven te België passeerde maar dat de smokkelaar de documenten bijhield (CGVS gehoorverslag p. 5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat elke persoon zijn identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren (zie informatiefarde van de landen, stuk 1: Antwoorddocument "identiteitscontrole op de luchthaven Brussel Nationaal te Zaventem").

Tenslotte legde u geen enkel document neer wat uw identiteit, asielrelaas of reisweg kan staven.

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guineese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie informatiefarde van de landen, stuk 2: SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In het eerste middel betwist verzoeker de motieven van de beslissing en stelt hij dat hij wel voldoet aan de voorwaarden van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van de artikelen 57/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het derde middel met als titel "situatie Guinee" gaat verzoeker verder in op de motieven tot weigering van de vluchtelingenstatus. In ondergeschikte orde zet verzoeker uiteen waarom hij meent aanspraak te maken op subsidiaire bescherming, zodat dit als een vierde middel wordt beschouwd.

2.1.2. Omwille van hun inhoudelijke samenhang zullen het eerste, het tweede en het derde middel samen worden behandeld.

2.2.1. Verzoeker zet het eerste, het tweede en het derde middel als volgt uiteen:

"Eerste middel: verzoeker voldoet aan de voorwaarden van het Verdrag van Genève

Artikel 1.A.2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen definieert een vluchteling als elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Om het status van vluchteling te kunnen genieten, moet bijgevolg aan volgende elementen voldaan zijn:

Zich buiten het land bevinden

Een gegronde vrees voor vervolging hebben

Omwille van ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of willen invoeren

Verzoeker voldoet aan al deze elementen en moet dan ook op grond van deze elementen als "vluchteling" in de zin van het Verdrag van Genève beschouwd worden.

Verzoeker heeft wel vooreerst een gegronde vrees dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het voorwerp zou uitmaken van vervolging.

Het volstaat dat verzoeker het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging.

Er is sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BOD ART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker bevestigt zijn problemen met commandant M., de vader van A..

De zagezegde ongeloofwaardigheden berusten op een subjectieve interpretatie, nergens wordt op objectieve wijze aangetoond dat verzoeker onwaarheden zou hebben verteld.

Het CGVS geeft de indruk wel erg hard haar best te doen om inconsistenties te vinden.

Dat verzoeker geen aannemelijke uitleg kan geven waarom A. hem zou aanduiden als vader van haar kind, is niet meer dan logisch. Niet hij maar de familie van A. duidt verzoeker aan als vader.

Wat A. en haar familie daartoe heeft aangezet is ook voor verzoeker niet duidelijk.

Bovendien is de veronderstelling van verzoeker dat het om financiële overwegingen zou gaan, wel degelijk aannemelijk.

Verzoeker verklaarde dat A. hem aanduidde als vader, daar hij financiële hulp kon krijgen van zijn oom. Verzoeker kan inderdaad terugvallen op zijn oom, doch dit betekent niet dat hij op ieder verzoek van A. kan ingaan.

Wat betreft zijn inconsistente verklaringen aangaande de data van de verschillende gebeurtenissen, valt op dat deze vergissingen zich beperken tot het opgeven van een verkeerde maand of een verkeerd jaartal.

Hieruit kan niet worden afgeleid dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

Het feit dat verzoeker geen precieze datum kan geven van de dag van zijn detentie is niet verwonderlijk, daar dit al dateert van januari 2011.

Verzoeker toont voldoende aan dat zijn vrees voor vervolging gegrond is. Verzoeker had reeds aanvaringen met de familie van A. omwille van zijn politieke activiteiten en werd verschillende keren vastgehouden door de gendarmen.

Bovendien kan internationale bescherming slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. (RvV 28 december 2009, nr. 36598).

Het is duidelijk dat commandant M. één en ander in gang kan zetten.

Voor zoveel als nodig verwijst verzoeker naar de Proceduregids van UNHCR (UNHCR, Proceduregids, Genève, 1979, heruitgave, 1992, § 65).

De actoren van de vervolging kunnen ook privé-personen zijn indien hun gedrag door de overheid niet kan worden afgestopt, zoals 'in casu'.

Omdat het huidige regime optreedt tegen de oppositie is er nog geen garantie dat de overheid optreedt tegen een hooggeplaatst persoon of militair.

Tweede middel: schending motiveringsplicht

De beslissing van het GGVS schendt de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing wordt op algemene, vage en stereotiepe wijze gemotiveerd. Het CGVS bewijst niet dat verzoeker bij een terugkeer geen risico zal lopen.

Het CGVS is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen, heeft de gegevens niet correct beoordeeld en is niet in redelijkheid tot zijn besluit gekomen. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de algemeen bekende gegevens werden duidelijk niet ernstig onderzocht.

Het CGVS gaat voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

De bestreden beslissing is niet enkel gemotiveerd op basis van onjuiste en niet-bewezen gegevens doch tevens bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het derde middel met betrekking tot de politieke situatie in Guinee op heden.

De bestreden beslissing bevat bovendien geen uitdrukkelijke en voldoende motivering en geeft niet de feitelijke en juridische overwegingen weer waarop zij is gebaseerd.

Derde middel: situatie Guinee

Het CGVS beperkt zich tot een algemene verwijzing naar de verbeterde veiligheidssituatie in Guinee.

Het CGVS kan uit hoofde van de algemene situatie geen gevolgen trekken voor de vrees op vervolging van verzoeker.

Bovendien blijkt uit het Algemeen Ambtsbericht dat een arrestatie zonder legitieme reden (zoals bij verzoeker) niet uitgesloten is.

“De onafhankelijkheid van de rechterlijke macht is in de grondwet vastgelegd. In de praktijk opereert de rechterlijke macht echter niet altijd onafhankelijk van de uitvoerende macht. Volgens een bron komen politieke benoemingen in de rechterlijke macht voor. Ook de alom aanwezige corruptie en het nepotisme binnen het juridische apparaat zijn een groot probleem. Dit is onder andere te wijten aan een structurele onderbetaling van rechters en officieren van justitie. Een objectieve en onpartijdige rechtsgang is daarom niet gewaarborgd. Bovendien is er in Guinee een groot tekort aan gekwalificeerde rechters en ambtenaren en zijn de rechtbanken volstrekt ontoereikend uitgerust.

Ook het politieapparaat in Guinee functioneert gebrekkig. Wanneer men aangifte wil doen van een misdrijf dient men zich in principe te wenden tot de politie. Wanneer deze niet aanwezig is, zoals in grote delen van het binnenland het geval is, kan men zich wenden tot de gendarmerie, die eigenlijk alleen verantwoordelijk is voor de handhaving van de openbare orde. De politie is over het algemeen slecht opgeleid en weinig professioneel. Of aangiftes in behandeling worden genomen en zo ja, hoe zij in behandeling worden genomen hangt dan ook sterk af van de individuele politieagent. Hetzelfde geldt voor de verkrijging van een schriftelijke bevestiging van de aangifte. Als gevolg van corruptie komt het voor dat aangiftes slechts tegen betaling in behandeling worden genomen. Ook de mate van bescherming hangt af van de individuele politieagent en wordt groter al naar gelang men bereid is ervoor te betalen.

Zowel de politie, de gendarmerie als het leger hielden mensen aan zonder wettelijke voorwaarden in acht te nemen. Het kwam voor dat mensen incommunicado werden vastgehouden en velen zaten maanden zoniet jaren gevangen in afwachting van een proces. Ook het recht op juridische bijstand werd in de praktijk niet altijd gerespecteerd. Deze situatie is volgens bronnen vooral het gevolg van incompetentie, corruptie en een slecht functionerend justitieel apparaat en is met het aantreden van president Condé dan ook niet wezenlijk verbeterd. ”. (stuk 4)

Het CGVS kan niet redelijkerwijze beweren dat verzoekers vrees voor vervolging ongegrond is. Hij werd immers zonder legitieme reden gevangen genomen door leden van de gendarmerie.”

2.2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Waar verzoeker de schending van dit artikel aanvoert, zonder uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing werd geschonden, dient de Raad vast te stellen dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.2.3. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens

de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.4. Uit het betoog van verzoeker blijkt voorts dat hij de motieven van de beslissing kent, maar dat zij deze betwist, zodat hij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

2.2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht, in het bijzonder in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet worden overwogen wat volgt:

2.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.7. Vooreerst, waar verzoeker stelt dat nergens op objectieve wijze wordt aangetoond dat verzoeker onwaarheden zou hebben verteld, en dat de commissaris-generaal niet bewijst dat verzoeker bij terugkeer geen risico zal lopen, wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling ligt en dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn. De Raad stelt vast dat de verwerende partij oordeelde dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, zodat hij geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst, aannemelijk maakt, om de volgende redenen: verzoeker legde tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen aflegde met betrekking tot elementen die de kern vormen van zijn asielrelaas, met name over de chronologie van zijn relatie en vriendschap met A. M., over het motief waarom A. hem zou aanduiden als vader van haar kind, over zijn detentie en de invloed van commandant M. en over zijn opname in het medisch centrum van het militair kamp na de ruzie met de familie van A. Voorts zijn verzoekers verklaringen afgelegd op het commissariaat-generaal over enkele van de hiervoor aangehaalde elementen tegenstrijdig met de verklaringen die hij daarover bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven met concrete argumenten te weerleggen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker een aantal van de hoger genoemde motieven ongemoeid laat. Zo betwist hij het motief betreffende de inconsistente verklaringen omtrent de twee detenties en de invloed van commandant M., en het motief betreffende de vage verklaringen over zijn opname in het medisch centrum van het militair kamp op geen enkele wijze. Ook het motief dat betrekking heeft op de tegenstrijdige verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken laat verzoeker ongemoeid. Nu ze pertinent zijn bij de beoordeling van het asielrelaas en steun vinden in het administratief dossier, blijven ze dan ook onverminderd overeind. Evenmin betwist verzoeker dat hij niet duidelijk kon aangeven hoe lang zijn relatie en de daaropvolgende vriendschap met A. duurde. Verzoekers vage stelling dat de vergissingen omtrent de data van de verschillende gebeurtenissen zich beperken tot het opgeven van een verkeerde maand of een verkeerd jaartal, doet aan de vaststellingen van de commissaris-generaal geen afbreuk en mist bovendien feitelijke grondslag. Over het begin- en eindpunt van zijn relatie met A.

en het begin- en eindpunt van de vriendschap met A. legde verzoeker meermaals verschillende verklaringen af, waarbij de verschillen niet enkel betrekking hebben op de maand of het jaartal, maar op verschillende periodes. Zo verklaarde verzoeker dat hij twee jaar samen was met A., om later, wanneer hem de precieze data werd gevraagd, te verklaren dat de relatie duurde van eind december 2008 tot valentijnsdag 2009, wat neerkomt op slechts twee maanden (adm. doss., stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9). Aangezien de relatie met A. de kern vormt van verzoekers problemen, ondermijnen verzoekers tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Bovendien weet verzoeker de problemen die hij zou gehad hebben omwille van zijn relatie met A. niet in de tijd te situeren. Ook aangaande de datum waarop verzoeker voor de eerste keer werd opgepakt legde hij geen eenduidige verklaringen af. Met zijn betoog dat dit niet verwonderlijk is aangezien dit al dateert van januari 2011, weerlegt hij die vaststelling niet. Met betrekking tot de vervolgingsfeiten mag van een asielaanvraager immers worden verwacht dat hij deze belangrijke gebeurtenissen in de tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Met zijn betoog dat uit verzoekers inconsistente verklaringen aangaande de data van de verschillende gebeurtenissen – waarbij hij deze inconsistenties dan ook erkent - niet kan afgeleid worden dat zijn relaas ongeloofwaardig is, brengt verzoeker evenmin soelaas. Het betreft wel degelijk elementen die de kern van het relaas betreffen, en dus allerminst details.

2.2.9. Verder stelt verzoeker dat het wel aannemelijk is dat dat A. hem uit financiële overwegingen aanduidde als vader van haar kind. Uit wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers verklaringen over zijn relatie en vriendschap met A. ongeloofwaardig werden bevonden, zodat het gegrond bevinden van motief dat betrekking heeft op de reden waarom A. verzoeker zou aanduiden als vader van haar kind overtollig is, en verzoeker dus geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop.

2.2.10. Waar verzoeker betoogt dat hij wel degelijk voldoet aan de elementen van de vluchtelingdefinitie en dat hij met het bevestigen van zijn problemen met commandant M. het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot vervolging, oordeelt de Raad dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in slaagt zijn problemen met commandant M. aannemelijk te maken, zodat hij niet aantoonde dat hij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend. In het licht van de vaststelling dat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is, doet verzoeker stelling dat hij geen aanspraak kan maken op nationale bescherming en dat commandant M. één en ander in gang kan zetten, geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, net zomin als de verwijzing naar het bijgevoegde algemeen ambtsbericht waaruit zou blijken dat een arrestatie zonder legitieme reden mogelijk is. Immers volstaat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet om aan te tonen dat verzoeker er werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, wat *in casu* niet het geval is. Met zijn algemene verwijzing naar de procedureregels van het UNHCR, die overigens geen bindende rechtsregels in zich draagt, slaagt verzoeker er evenmin in de motieven in een ander daglicht te stellen.

2.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoeker kreeg de kans om in zijn vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken. Door te stellen dat “de algemeen bekende gegevens” niet ernstig werden onderzocht, zonder aan te duiden op welke gegevens hij doelt, en louter te stellen dat de verwerende partij voorbij gaat aan de concrete gegevens van de zaak, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt. Uit wat voorafgaat blijkt immers duidelijk dat de concrete gegevens van verzoekers asielaanvraag werden onderzocht. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.12. De Raad kan alleen maar tot de vaststelling komen dat de verwerende partij alleen al op grond van de hiervoor beoordeelde en door de Raad bijgetreden determinerende motieven, samen gelezen,

genoegzaam tot de vaststelling is kunnen komen dat het relaas niet geloofwaardig is en dat verzoeker dus geen gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond. In de mate dat verzoeker nog doet gelden dat de verwijzing, door de verwerende partij, naar de veiligheidssituatie in Guinée geen gevolgen met zich kan brengen voor de verwerping van zijn vervolgingsvrees, dient erop te worden gewezen dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De verwijzing naar de veiligheidssituatie in de bestreden beslissing werd betrokken op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en meer specifiek in het licht van het onderzoek naar de nood aan bescherming op grond van het al dan niet aanwezig zijn van een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet, zonder meer.

2.2.13. Het eerste, het tweede en het derde middel zijn, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker zet het vierde middel, dat betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus, als volgt uiteen:

“In ondergeschikte orde: de weigering van subsidiaire bescherming

In zoverre de Raad zou oordelen dat verzoeker geen vluchtelingenstatus kan worden toegekend, dient minstens de subsidiaire bescherming conform artikel 48/4 Vreemdelingenwet te worden toegekend.

Het CGVS is van oordeel dat aan verzoeker geen subsidiaire bescherming kan worden verleend daar hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet geloofwaardig kan maken.

Artikel 48/4 §1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat “de subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert,(...), een reëel risico zou lopen op ernstige schade (...) en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen

(...)”

Om in aanmerking te komen voor deze status dient een reëel risico te bestaan op het lijden van ernstige schade wanneer de betrokkene terugkeert naar het land van herkomst en zij niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen, omwille van dat risico.

Artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat ernstige schade kan bestaan uit: “b) foltering of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst”.

Artikel 48/5 §2 bepaalt dat bescherming wordt geboden wanneer de bedoelde actoren redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade.

Hierbij wordt onder andere het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft.

Verzoekster heeft wel degelijk een gegronde vrees dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst het voorwerp zou uitmaken van vervolging met vernederende behandeling of bestraffing tot gevolg.

Verzoeker merkt nogmaals op dat omdat het huidige regime optreedt tegen de oppositie er nog geen garantie is dat de overheid optreedt tegen een hooggeplaatst persoon of militair.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de uiteenzetting in zijn derde middel (cfr. Supra).

Verzoekster dreigt aldus opnieuw ten onrechte opgesloten te worden en kan zich aan een vernederende bestraffing verwachten.

Verzoeker vraagt subsidiaire bescherming en stelt dat de situatie, niettegenstaande de verkiezingen Guinee, nog niet stabiel is.

Het reisadvies met betrekking tot Guinee dan de Belgische Diplomatie is hieromtrent ondubbelzinnig:

“Op 21 oktober werd een legerkazerne vlakbij de luchthaven aangevallen door militairen, mogelijk met de intentie een nieuwe staatsgreep te plegen. Er zouden daarbij zes doden gevallen zijn.

Niet-essentiële reizen naar Guinee-Bissau worden afgeraden.

De politieke situatie in Bissau blijft onzeker. De slechte gezondheidstoestand en de uiteindelijke dood van President Malam Bacai Sanha op 9 januari 2012 zorgden sinds eind 2011 voor politieke spanningen over zijn mogelijke opvolging. Op 26 december werden één militair gedood en raakten twee militairen gewond tijdens een zogenaamde poging tot staatsgreep. Op 18 maart 2012 had de eerste ronde van de presidentiële verkiezingen plaats. Diezelfde avond werd de voormalige verantwoordelijke van de militaire inlichtingendiensten van Guinee-Bissau doodgeschoten voor zijn huis. De resultaten werden aangevochten door vijf van de negen kandidaten. De tweede ronde was gepland op 29 april 2012, maar werd geannuleerd door het leger, dat op 12 april 2012 opnieuw een staatsgreep pleegde. Een transitieregering werd vervolgens aangesteld. Op 21 oktober werd een legerkazerne vlakbij de luchthaven aangevallen door militairen, mogelijk met de intentie een nieuwe staatsgreep te plegen. Er zouden daarbij zes doden gevallen zijn. Nieuwe verkiezingen worden pas verwacht tegen mei 2013 (te bevestigen).” (stuk 5)

In hoofde van verzoeker bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. De motieven die in de beslissing van het CGVS werden aangehaald doen hieraan geen afbreuk.

Minstens kan verzoeker blijf geven van een risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Guinee, waardoor hem de subsidiaire bescherming dient te worden verleend.”

2.3.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker verwijst naar de elementen van zijn asielrelaas, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoeker voert evenmin elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er in zijn land van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Met zijn verwijzing naar het negatief reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken -dat er louter op gericht is een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land en dus een andere finaliteit heeft dan het inschatten van de risico's voor de burgerbevolking zoals dat thans aan de orde is- en de stelling dat de situatie in Guinee, niettegenstaande de verkiezingen, nog niet stabiel is, toont hij geenszins aan dat de verwerende partij, die zich heeft gebaseerd op de Subject Related Briefing van 10 september 2012 “Guinée. Situation op het vlak van veiligheid” , gestoeld op verschillende bronnen, ten onrechte zou hebben geoordeeld dat er zich actueel geen gewapend conflict voordoet in Guinee.

2.3.5. Het vierde middel is niet gegrond.

2.4. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS